

CONCOURS GENERAL DES LYCEES

SESSION DE 2010

COMPOSITION EN LANGUE HEBRAIQUE

(Classes terminales ES, L et S)

DUREE : 5 heures

*L'usage du dictionnaire bilingue est autorisé*

I. TEXTE

Extrait du journal intime de Romolo

*Les noms propres figurent en gras dans le texte*

מיום שנודע לי **מקלרה** שהיא איננה אמי הביולוגית רדפה אותי המחשבה על הסיבות שהביאו לנטישתי בקטנזרו<sup>1</sup>. אמהות אינן מוותרות סתם על ילדיהן, אמרתי לעצמי, אלא אם כן יש להן סיבות מוצקות. הסיבה הכלכלית היתה הראשונה שהוסרה מהפרק. על-פי תיאורה של **קלרה**, שנכנסה לחיי כאם וסיימה כאומנת, וגם מהתמונה היחידה של אמי הביולוגית שהיתה ברשותה, אמי לא נמנתה עם אותן נשים עניות שדלותן אינה מתירה להן לגדל ילדים. היא גם לא היתה איזו נערה כפרית בורה שהתעברה בטעות ונאלצה להפקיר את ילדה כדי להציל את כבודה. היה לה בעל, כך מכל מקום סיפרה **לקלרה**, היא לא היתה אישה בודדה. שיטת האלימינציה הובילה את האצבע המאשימה שוב ושוב לעברי. לא חדלתי לנבור שם. מחשבות סותרות התרוצצו בתוכי ורדפו זו את זו כמו כדורי פינג-פונג הכלואים בצינור. אין זה מן הנמנע שהייתי תינוק בלתי נסבל, אולי בכיתי יותר מדי, אולי הצקתי לה בלילות לבלי שאת, אולי עיכבתי את הקריירה האמנותית שלה. משהו בוודאי היה, משהו חייב היה להיות. רק ילד מפלצתי אינו מקבל מאמו מכתב בכל שנות ילדותו, אפילו לא גלויה. כאשר תובנתי בגרה דיה לקבוע שלא בי האשמה גידפתי אותה בלבי, אספתי באופן כפייתי את כל מדריכי הרכבות משנת הולדתי עד 1944 ומדדתי את זמני הנסיעה לקטנזרו מכל הערים שהיא שהתה בהן. [העליתי בדמויני עשרות תסריטים של

<sup>1</sup> Catanzaro, ville italienne

מפגשים. הנה היא ממתינה לי בתחנת הרכבת, פותחת את זרועותיה לחיבוק, אני מתקדם לעברה בצעדים איטיים, כמעט דורך במקום, כשאני מגיע אליה נפתחות דלתות הרכבת וזרם אנשים פורץ מתוכן וגורף אותה עמו עד שהיא נעלמת מעיני. בסצנה נוספת היא צועדת לפני ברחוב, אני מגביר את צעדי ומשיג אותה, אבל כשהיא פונה לעברי אני רואה אישה זקנה קמוטת פנים ונטולת שיניים. בתסריט אחר נקבעת לי פגישה אתה בבית-מלון. אני מגיע באיחור של חצי שעה. היא ממתינה לי במבואה, ישובה ליד שולחן קטן ועליו קנקן קפה וצלחת עוגיות. אני מתעלם ממנה ופונה לדלפק, שואל את הפקיד על מחירי החדרים ללילה ויוצא מהדלת האחורית. הסצנות האלו חזרו על עצמן בדמיוני בגרסאות שונות, רדפו אותי בחלומותי. רובן הסתיימו באותו אופן : היא ממתינה – אני מסתלק. אני ממתין – היא נעלמת. אף-על-פי-כן לא הצלחתי להקהות את תחושת האשמה. יש תחושות שאינן מתקוות עם הגיל. רגש האשמה הוא אחד מהן. ספרו של אחי הַחיה את הכול מחדש בעוצמה שלא שיערתי שהיא אפשרית. חזרתי פעמים אינספור על עיקרי הדברים : הייתי הילד השלישי כאשר פסחו עלי. שנתיים אחר-כך אספו את בן הזקונים ואותו צירפו למשפחה. העובדה הבלתי נתפסת הזאת, שעליה נודע לי לראשונה ממכתביו של אחי, הלמה בראשי כמכת פטיש. היא שחררה לדמי ליטרים של מרה.

התסריט הדמיוני של מפגשים מסוכלים עם אמי התממש בסופו של דבר עם **סנדרו** אחי בביקורו המפתיע בקטנזרו. אני מודה שכאשר הודיע לי במכתבו האחרון על כוונתו לנסוע לקטנזרו ביום הולדתני, ב-19 באפריל, לא האמנתי לו. הוא עצמו כתב שזו ירייה פרועה באפלה. כשלעצמי לא ראיתי טעם בפגישה כזאת ובתנאים כאלה. היא נראתה לי מגוחכת, ומה שגרוע יותר – מלודרמטית. מהמעט שהספקתי להכירו ממכתביו הערכתי שפגישתנו, אם תתקיים, תתנהל בריסון מרבי. כמו שני כלבים זרים הנפגשים לראשונה : מרחרחים זה את זה, דרוכים לכל אות, ובעיקר נוהרים מאינטימיות יתרה. מידת הקרבה שאימץ ברישא ובסיפא של מכתביו נראתה לי מלכתחילה מוגזמת. קרבת דם אינה הופכת אח שלא פגשת מימך ל"רומולו היקר" ואת עצמך ל"שלך, סנדרו".

על פי מאוחר מדי – צבי ינאי (כתר – 2009)

## II. QUESTIONS

1. Traduire en français le passage entre crochets.
2. Faire un commentaire composé en hébreu de ce texte de Tsvi Yanaï.